

Cantate
2 Pa 5, 2-14
10.5.2020

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi,
kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit: 1 Kr 8, 27-29a

Ale může Bůh opravdu sídlit na zemi, když nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou pojmout, natož tento dům, který jsem vybudoval? Hospodine, můj Bože, skloň se k modlitbě svého služebníka a k jeho prosbě o smilování a vyslyš lkání a modlitbu, kterou se tvůj služebník před tebou dnes modlí: Ať jsou tvé oči upřeny na tento dům v noci i ve dne, na místo, o kterém jsi řekl, že tam bude dlít tvé jméno.

Píseň: 21

Confiteor:

- L: Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši. Amen.
- S: **Amen.**
- L: Doznávám se, Pane, ke svým nevěnostem, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích, proti tobě samému jsem zhřešil.
Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa,
- S: **smiluj se nad námi.**
- L: Pro svou dobrotivost, Pane, odvrát svou tvář od mých hříchů, zahlad' všechny moje nepravosti.
Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa,
- S: **smiluj se nad námi.**
- L: Dej mi poznat svoje cesty, nauč mě plnit tvou vůli, vždyť ty jsi moje spása.
Kriste, Beránku Boží, který snímáš hřích světa
- S: **daruj nám svůj pokoj.**

L: Bůh prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Amen.

S:

Po - chvá - len bu - diž Bo - ži Syn, jenž nad jhem
těž - kých na - šich vín se sli - to - val a sám se
za nás vo - běť dal. Ha - le - lu - ja, ha - le - lu -
ja. Po - chvá - len buď Bůh, ha - le - lu - ja.

Čtení: Ž 97

Buď slá - va Ot - ci mi - lé - mu, též Sy - nu, Du - chu sva - té - mu! Nechť
sva - to - sva - té Tro - ji - ci jest chvá - la věč - ně zně - jí - cí.

Píseň: 614

Kázání: 2 Pa 5, 2-14

Král David tolik usiloval o vybudování chrámu Hospodinu. Vzal to za druhý konec. Nejprve budoval svoje sídlo na hoře Sijón. Potom si vzpomněl na dům Boží. Nakoupil pozemek. Shromažďoval na stavbu majetek. Bůh jeho úsilí nepřál; na rukou krále Davida ulpěla krev nepřátel.

Šalamoun, o kterém známe příběh jeho moudrého rozhodování, chrám postavil. Vybuďoval chrám na hoře Mórija, kde měl být obětován Izák. Tam Šalamoun staví chrám. Nešetří penězi, zlatem, mědí, dřevem z cedrů libáňských. Nešetří ani pracovními silami. Zve fénické řemeslníky, aby chrám byl vyjádřením jedinečného a jedinečnosti Boha. Chce vybudovat místo pro schránu Hospodinovy smlouvy, pro místo setkávání Boha s člověkem.

Konečně nastal den, kdy lidé uvidí nejen chrám zvenku. Konečně se chrám otevře. Chrám se zaskví ve své nádheře. Co bude uvnitř? Potkáme se v chrámě v kostele s Bohem? Je to opravdu místo Boží, svaté? Co nás čeká, když vstoupíme do prostoru chrámu?

Tak, jak se chystala stavba chrámu, chystá se na otevření izraelský lid. To není jen tak, vstoupit do chrámu a chtít se setkat s Bohem. *Tedy shromáždil Šalomoun starší Izraelské, a všechny přední z pokolení, totiž knížata čeledí otcovských s syny Izraelskými do Jeruzaléma, aby přenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z města Davidova, jenž jest Sion. (kraličtí)* Otevření chrámu jsou přítomni všichni, kteří nesou zodpovědnost za lid, za jeho vyznávání. Jsou přítomny i všechny generace, otcové a synové – dnes bychom ještě dodali – matky i dcery. Vstoupit do chrámu není jen tak. Když vstupuji do chrámu, tak si uvědomuji, jak jsem vstoupil-vstoupila do smlouvy s Bohem. Proto Šalamoun přenáší *schránu Hospodinovy smlouvy*.

Připomenout si smlouvu, kterou Hospodin uzavřel s každým z nich a zároveň s lidem. *Schrána Hospodinovy smlouvy* je znamením, které má připomínat vztah k Bohu a zároveň vztah Boha k lidu Hospodinovy smlouvy, která je kolektivní a zároveň pro každého jedinečná.

Znamení smlouvy Hospodinovy s lidmi není privátním majetkem jednotlivce nebo organizace. Je kolektivním vědomím těch, kteří uvěřili. Proto chce Šalamoun přenést *schránu Hospodinovy smlouvy* do chrámu. Chrám je místem Božím. Kostel je místem Božím, kde my jsme příchodí a hosté. Naším hostitelem je sám Hospodin, který k nám promlouvá. Je to místo Boží mrákoty, tedy místo, kde Bůh je a není přítomen.

Na druhé straně je chrám, kostel místem vybudovaným rukama lidskýma. Pro tuto stavbu není škoda lidského umu i bohatství.

To, co mělo a má býti ohromující v Hospodinově domě, není lesk zlata a obložení dřeva, zručná řemeslná výzdoba. Ohromující v chrámu Šalamounově bylo, že cherubové zastíňují místo, kde je umístěna *schrána Hospodinovy smlouvy*. Prostě tam není vidět, není tam vlastně nic. Chrám bez přítomnosti Boží slávy je místem, kde nic není. Kostel bez přítomnosti Ducha svatého a jeho chvály je místem smutných lidí.

Jako by zhotovitel stavby říkal: V chrámu se setkáte s neviditelným Bohem. To, co nás má ohromit, není lesk a nádhera, ale neviditelnost a neproniknutelnost Boží. Bůh nepostižitelný, neuplatitelný. Bůh milostivý a milosrdný. Bůh, zjevující zástupům těch, kteří jej chválí. Bůh sestupující, aby potěšil a navštívil své zástupy věrných.

Ve schráně nebylo nic než dvě desky, které tam dal Mojžíš na Chorébu, kde Hospodin uzavřel smlouvu s Izraelci, když vyšli z Egypta. Cesta k samému Bohu vede z otroctví ke

svobodě Boží. To má též připomínat lidem schrána úmluvy. Byli jsme otroky v zemi egyptské. Byli jsme otroky hříchu. Už nejsme, jsme svobodni.

Je to smluvně ukotveno ve smlouvě, která je tesaná do kamene. Je to smluvně vytesáno do našich srdcích, když jsme ve shromáždění věřících přijali křest. Je to staronová smlouva v krvi Beránkově. To je to, proč tu dnes jsme. To je to, co nás táhne znova a znova do shromáždění. Vědomí smlouvy, která je ze strany Boha nevypověditelná.

Odíni jsouce v kmentem, stáli s cimbály a loutnami a harfami k východní straně oltáře, a s nimi kněží sto a dvaceti, troubících v trouby. Dnešní neděle se jmenuje Cantate, zpívejte. Zpívejte Hospodinu píseň novou, tak jsme četli v prvním čtení.

Zpívejte, chvalte! To je to hlavní, proč jsme sem přišli. Máme stát, tedy býti v pohotovosti, v pohotovosti zástupů. Máme zpívat o Hospodinově dobrotě a o jeho věčném milosrdenství.

O milosrdenství a dobrotě Hospodinově bychom měli vyprávět, a tím chválit Boha, a to vše ve společenství lidu Božího. Tuto službu nejen Bohu, ale i lidem za nás nikdo nevykoná. Vše za nás mohou udělat lidé – jak jsme si zvykli říkat – nevěřící. Zpívat a chválit Hospodina za jeho podivuhodné skutky, za milosrdenství a dobrotu, to za nás nikdo nevykoná. Když ne my, tak kamení bude volat, jak řekl Ježíš.

Zpívat a chválit nepotřebuje Bůh ke své slávě. Ta na nás nezáleží. Ta je již vybojována. Zpívat a chválit potřebujeme my, aby se naše kostely naplnily Boží slávou. Tedy Boží přítomností, která nás vtahuje s sebou do věčnosti. Amen.

Píseň: 650

Oznámení

Přímluvy

Otče náš

Poslání: Žid 10, 19-22

Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratří, odvážit vejít do svatyně cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – to jest obětováním svého těla. Máme-li tedy tak velikého kněze nad celým Božím domem, přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou.

Požehnání: 2Te3, 16

Sám pak Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým způsobem.
Pán budiž se všemi vámi.

Píseň: 166